

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΚΕΨΕΙΣ
ΓΙΑ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΧΡΑΤΟΣ
ΤΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΟΥ ΡΟΛΟ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΝΠΟΣΤΗΡΙΚΤΕΣ ΤΟΥ

I

Η ψυχή της επανάστασης είναι η αγάπη για την πατρίδα και η μεραλόψυχη αφοσίωση που υποτάσσει όλα τα ιδιωτικά συμφέροντα στό γενικό συμφέρον.

Ροβερπιέρος

Το Έθνος, με την έννοια που προσδίδουμε σ' αυτή τη λέξη σήμερα είναι δημιούργημα του σύγχρονου Κράτους που αναδόθηκε το 190 α. στην Ευρώπη σαν διεδοχος της περιόδου της Απολυταρχίας και σαν ιδιαίτερο αποτέλεσμα των αποκαλούμενων "αστικών" επαναστάσεων.

Το βασικό γνώρισμα αυτών των επαναστάσεων (αναφέρομαι βέβαια στο 1789 και στο 1848) δεν ήταν τόσο η δυναμική εμφάνιση μιάς τάξης, της αστικής, που στη φαντασία των "μαρξιστών" έπαιξε το ίδιο ρόλο στην "αφύπνιση" η τη δημιουργία της "εθνικής συνείδησης", δύο η μεγάλης ιλεμακας ιστορική δραστηριοποίηση των λαϊκών μαζών ενάντια στο δεσποτισμό του Παλιού Καθεστώτος. Η ιστορική αυτή δραστηριοποίηση που δημιούργησε νέες μορφές κοινωνικής ζωής, εκφράστηκε σε τελική ανάλυση μέσω του νέου μαζικού στρατού, αποτελούμενου από "πολίτες", και του πολέμου που αυτός διεξήγαγε ενάντια στους "εξωτερικούς εχθρούς" της πατρίδας και των κοινωνικών κατακτήσεων. Ξεκινώντας από τη Γαλλία, η νέα εξουσία των πολιτικών ανδρών-ειδικών της διακυβέρνησης και των διανοούμενων που εμφανίστηκαν σαν θεματοφύλακες των κοινωνικών κατακτήσεων και υπέρμαχοι της "λαϊκής κυριαρχίας" και του "γενικού συμφέροντος", συνδυασμένη με την εξουσία των πολέμαρχων-ηγετών του μαζικού στρατού, καταστάλαξε στη μορφή του σύγχρονου γραφειοκρατικού Κράτους.

Το "Εθνος", του οποίου παρουσιάστηκε σα φόλαιας-εκπρόσωπος, δεν ήταν παρά ένα "παγωμένο κομμάτι της ιστορίας", το τεχνητό "μη περατωμένο αποτέλεσμα μιας διαρκούς διαδικασίας" αλληλεπίδρασης και μετασχηματισμού των λαών που συμπλέστηκαν στην επικράτεια του, για να χρησιμοποιήσω τις πετυχημένες εκφράσεις του "Οττο Μπάουερ.

Το "Εθνος", ιδεολογικό αποτέλεσμα του αγώνα για πολιτική εξουσία αλλά και κοινωνική απελευθέρωση, θα περιλάμβανε από δω και μπρος ένα ολβιληρό πλέγμα από διαφορετικούς λαούς που, με λιγότερο ή περισσότερο

βέατα μέσα, μεταμορφώθηκαν σε υπηκοους του Κράτους, στα νέα ιστορικά υποκείμενα μιας εντελώς νέας κοινωνικής και φυχολογικής συγκρότησης, που με την επιβολή και τη δύναμη μιας φευδοδούς αφαίρεσης, της εθνικότητας, θα πεθάνουν και θ' αναστηθούν δεκάδες φορές στον αγώνα για "εθνική ανεξαρτησία".

Η γραφειοκρατική -διευθυντική τάξη που δημιούργησε το Εθνικό Κράτος είναι η κυρίαρχη τάξη στην Ευρώπη εδώ και δύο αιώνες.

Χρησιμοποίησε πολιτικά το Χριστιανισμό για να τονώσει το "πατριωτικό φρόνημα" εκμεταλεύτηκε στο Έπαυρο τη πνευματική αδυναμία των λαών ν' αποτινάξουν τεραρχικές παραδόσεις αιώνων, κατασκευάζοντας νέους πατριάρχες-λαϊκούς ηγέτες^ο ισοπέδωσε με τη βέα τη κοινωνική οργάνωση και τις πολιτιστικές παραδόσεις των ευρωπαϊκών λαών^ο κατέφερε παντού να σβήσει δλες τις τοπικές γλώσσες και να επιβάλλει μια επίσημη, ξελινη γλώσσα^ο στήριξε την επεντατική πολιτική της στη βιομηχανοποίηση και την εμπορευματοποίηση των κοινωνιών δραστηριοτήτων (trade follows the flag, έλεγαν οι Άγγλοι)^ο και είναι σήμερα στα πλαίσια της ΕΟΚ που τα εθνικά τμήματα της συνειδητοποιούν την ομοιογενειά τους και τη δυνατότητα της ενοποιημένης ολοκληρωτικής κυριαρχίας τους.

Κυττάξτε την ιστορία της Γαλλικής Επανάστασης, τη μάχη του Βαλμύ, το πραξικόπημα του Ναπολέοντα Βοναπάρτη, τους ντουφεκισμένους της Κομμούνας και τους χιλιάδες αιρωτηριασμένους του Βερντέν και κατανοήστε τη σημασία των λόγων του κ.Πομπιντού που έλεγε το 1972 ότι "η ιστορία μας δείχνει δτι ο λαός μας δε μπόρεσε να συστήσει μέσα στη διαδρομή των αιώνων ένα έθνος παρά με τις ενέργειες του Κράτους".

Έλλινες, Γιατί εμαζωθίκατε; Τι γινάτε; Νά προνέβετε τούς άρχοντας θέλετε πάλιν; Δεν ιτεύρομε έμεις όσα ζεύρουν τούτοις ψέματα· έρχεται ώρα πού χρειάζονται και τα ψέματα. Έπειτα έμεις λέμε σι πάσαμε τ' αρμάτα να ελευθερώθηκε τη πατρίδα και γίνωμε και μεις έθνος ον και πρώτα και ον τ' άλλα της Ευρώπης. Τι θα πει η Ευρώπη, αν ακούσει σι εκωτωνόμαστε αναμεταξύ μας και σι εέκονταμε μάλιστα εκείνους, οπού είχαμε έως τώρα μις καλυτέρους και ψρονιψωτέρους και αξιωτέρους μας;

Κολοκοτρώνης

Hεπανάσταση του 1821 ήταν η ινωνική επανάσταση, δημος η Βαλλική, με τη διαφορά ότι διεξήχθη με εντελώς άλλους ηινωνικούς δρους, αυτούς της εξεγερμένης, ενάντια στον Οθωμανικό δεσποτισμό και τη ιυριαρχία του Πατριαρχείου ηινων κοτζαμπάσηδων, αγροτιάς. Είχε δημιουργήσει "ισχυρού" Εθνικό Κράτους.

Με βάση αυτή τη ηινωνική ηινων πολιτική συνέπεια του αγώνα, ηινων μόνον αυτή, μπορεί να θεωρηθεί το '21 "εθνικοπελευθερωτικό" ιινημα. Γιατί σ' ολόκληρη τη Βαλικανική χερσόνησο είναι εξαιρετικά αμφίβολο αν στις αρχές του 19ου αι., οι αγροτικοί πληθυσμοί διέθεταν ιδέα ποια μορφή "εθνικής συνείδησης". Κύρια πλαΐσια αναφοράς των αγροτικών μαζών ήταν η οικογένεια, η ιινωνότητα του χωριού ηινη η Βικλησία.

Οι "Ρωμιοί" -δημος αποκαλούσαν εαυτούς οι ιάτοικοι του "Ρουμ Μιλλέτ" που μιλούσαν τα ρωμέικα(ελληνικά)- ήταν ένας από τους πολλούς λαούς (βλ. Αρβανίτες, Σλαβούς, Τούρκους, Βλάχους, Βούλγαρους, Εβραίους) που κατοικούσαν τη γεωγραφική περιοχή που σήμερα ονομάζεται "Ελλήνικό Κράτος". Το δνομα "Ελληνας", δημος αναφέρουν ο Κρούμπαχερ, ο Χατζηδάκης, ο Κορδάτος, είχε ξεχαστεί δλωδιόλου στο μεσαίωνα και δεν χρησιμοποιείταν ιαθόλου στη νότια Βαλικανική, ενώ στούς πρώτους μ.χ. αιώνες σήμαινε αλλοδρησκος ηινη ει δωλολάτρης. Η ελλήνική γλώσσα -ηινη ακολούθως οι ρωμέικες της παραλλαγές- διασώθηκε επειδή ο Χριστιανισμός τη χρησιμοποίησε στην Ανατολή σαν επίσημη γλώσσα της προπαγάνδας του. Μέλιστα το Πατριαρχείο ηινη οι Φαναριώτες άρχισαν από το 17ο αι. να επιβάλλουν με τη βία την ελληνική γλώσσα σ' όλη τη Βαλικανική. Στο δεύτερο μισό του 19ου αι. τα ελληνικά ήταν η γλώσσα του εμπορίου, της εικλησίας ηινη της εκπαίδευσης ηινη το πολιτικό στικό αυτό μονοπάλιο άρχισε ν' αμφισβητείται έντονα από τους σλαβούς, αλβανούς, βούλγαρους ηινη βλάχους

μόνο προς τα τέλη του Ι9ου αι.' Επειτα, ο δρος "Ρωμιός" είχε ποικίλες έννοιες. "Σήμαινε κατ' αρχήν "Χριστιανός Ορθόδοξος" και "ραγιάς", αλλά λόγω της κυριαρχίας θέσης των ελλήνων [ελληνόφωνων] στο εμπόριο, μπορούσε να σημαίνει και απλώς "Έμπορος", "μπακλης" η "τοκογλύφος". Για τον ίδιο λόγο..., η χρήση του από τους μη ελληνόφωνους δεν υποδηλώνει κατ' αρχήν εθνική ταυτότητα, αλλά επιδειξη κοινωνικής ανδρού".* Ετσι εξηγείται η ειρηνική, ως ένα βαθμό, ενσωμάτωση των Αρβάνιτων στον ελληνόφωνο πληθυσμό η η φράση του, βλάχικής καταγωγής, Ρήγα Φεραίου διείναι "φύσει φιλέλλην". (Ας σημειώσουμε εδώ δτι ο Ρήγας, που η Κρατική Ιστοριογραφία τον βάζει στο τσουβάλι με τους "εθνομάρτυρες", δεν ξεχωρίζει λαούς η εθνότητες, χριστιανούς η μουσουλμάνους. Μιλούσε για μιά παμβαλκανική εξέγερση, για τη συνεργασία δλων των καταπιεζόμενων από τον Οθωμανικό δεσποτισμό λαών της Βαλκανικής (συμπεριλαμβανομένου του τούρκικου λαού), για μια βαλκανική πολιτική ομοσπονδία. Γι' αυτό δεν έχει καμμιά σχέση με τους Φαναριώτες που, παρέα με τους δροντες, επικράτησαν τα χρόνια της επανάστασης, και επιδώκαν από πάλια. τη δημιουργία ενός "ελληνορθόδοξου" κρατίδιου με τη προστασία ξένων Κρατών δυνάμεων).

Μέσα σ' δύον αυτό τον αχταρμά λαών που ήταν η Βαλκανική, δεν ήταν επόμενο η Α' Εθνοσυνέλευση των 20 κοτζαμπάσηδων, 13 ιαραβονυραΐων, 12 διανοούμενων, 4 στρατιωτικών ηγετών, 3 αρχιπαπάδων και 3 μεγαλεμπόρων να ορίσει δτι ""Ελληνες είσι θσοι αύτοχθονες κάτοικοι τῆς Επικρατείας τῆς Ελλάδος πιστεύουσιν είς Χριστόν";** Εστω και μ' αυτόν τον ηλέθιο και διτσάλο τρόπο έπρεπε να δικαιολογήσουν, με το ζερι, τη δημιουργία του "Εθνικού" Κράτους τους. Όσον αφορά την ανδιπτυξη "εθνικής συνείδησης" στο λαό, αυτήν την είχαν αναλάβει μερικοί πολέμαρχοι, κλεφτοκαπεταναίοι σα το Κολοκοτρώνη που εμπόδισε, χρησιμοποιώντας το ίδρος του παλληκαριού, τους φτωχούς αγρότες και τους κλέφτες να λυντούρουν τους προύχοντες στη Ζαράκοβα και στα Βέρβενα. "Είμαστε δλοι Έλληνες", έλεγε ο Γέρος του Μωριά, αλλά η ελεεινή, δυστυχεσμένη, στα δρια της επιβίωσης όπαρξη των αγροτικών πληθυσμών μετά την "εθνική απελευθερωσή" τους και την επικράτηση της Συνταγματικής Ηγεμονίας, απλώς επιβεβαίωσε δτι μερικοί, έστω κι αν είναι Βανάροι, είναι πιο "Ελληνες" από τους δλους.

* Ελευθερίας Παναγοπούλου, " Μειονότητες: η δλλη Έλλαδα", Σχολιαστής τεύχος 76.

** Σύνταγμα της Επειδαύρου, I-I-1822.

Γιατί δέν τον ετέλεις στη Θεσσαλονίκη και από κεί να τον ετείλουν στην Ελλάδα, δ'ένα από τα ορφανοτροφεία ή τα διδασκαλεία που ανοίχαν για να εξελλινίσουν τα βουλγαρό-παιδά που τους ετέλενουμε κάθε λίγο;

ΤΡΙΝΕΛΩΠΟΣ Δέλτα,
"Τα μυστικά του Βάλτου"

Στή περίοδο από το τέλος των Βαλιανικών πολέμων (1913) ως τη Μικρασιατική καταστροφή και τη Συνθήκη της Λωζάννης (1924), το "ελληνικό ζήτημα", το ζήτημα της ολοιλήρωσης του Εθνικού Κράτους, δηλ. η οριοθέτηση της επικράτειας της Κρατικής τάξης, που σχηματίστηκε έναν αιώνα πριν από τους πολιτικούς και στρατιωτικούς ηγέτες, τους Βαυαρούς και τους κοτσαμπάσηδες, μπαίνει στη τελική του φάση. Το 1913 προσαρτάται στο Ελληνικό Κράτος η Νότια Ήπειρος και η μακεδονία και το 1919 η Δυτική Θράκη - αυτό ήταν το ελληνικό μερόδιο από την καταρρέουσα Οθωμανική Αυτοκρατορία που το τέλος της επισπεντήκε από την κοινή δράση των ελληνικών, βουλγαρικών και σέρβικων στρατευμάτων.

Τις εδαφικές κατακτήσεις ακολούθησε η καταστροφή των κοινοτήτων των σερβομακεδόνων, των τσαμηδών, των βλάχων και των τούρκων κατοίκων των περιοχών αυτών, καθώς και το άγριο κυνηγητό της πολυπληθούς εβραϊκής κοινότητας της Σαλονίκης. (Άς σημειώσουμε εδώ ότι οι Έλληνες κατοίκουσαν "μόνο στη Νότια Μακεδονία, στη Χαλιδική, στη Θάσο, στα παράλια καθώς και στις πόλεις, δύο κατοίκουσαν επίσης Τούρκοι, Εβραίοι, Αρμένηδες και Τσιγγάνοι. Σε ορισμένες πόλεις το ελληνικό στοιχείο ήταν στη μειοφηφά. Στη Θεσσαλονίκη π.χ. το 60% των κατοίκων ήταν Εβραίοι. Οι "Έλληνες" του Μοναστηρίου ήταν Βλάχοι που εγκαταστάθηκαν εκεί μετά την καταστροφή της Μοσχούπολης.... Στα Γιαννιτσά έμεναν Σλαβοί και Τούρκοι, ενώ οι μόνοι Έλληνες [μόλις το 1877] ήταν ο επίσκοπος και ο δάσκαλος")

Το Ελληνικό Κράτος στη προσπάθειά του ν' αποδείξει την "ελληνικότητα" της επικράτειάς του χρησιμοποίησε κάθε μέσο βέλας ενδυτικά σ' αυτούς τους βρετειους αλλοφωνους πληθυσμούς:

Οι Εβραίοι της Σαλονίκης άρχισαν να εξοντώνονται συστηματικά μετά το 1912 από τους τσολιάδες, τους χωροφύλακες και τις πρώτες φασιστικές οργανώσεις. Όσοι δεν εγκατέλειψαν έντρομοι τη πόλη αποτελείωθηκαν από τους ναζίδες στη Κατοχή.

Οι βλάχοι κυνηγήθηκαν από τους Μακεδονομάχους συμμορίτες
* Ελ. Παναγιωτίου, στό ίδιο.

παρ' οτι δεν είχαν ποτέ εχθρικές διαθέσεις απέναντι στους ελληνόφωνους και ζούσαν αρμονικά μαζί τους. Τους απαγορεύτηκε να μαθαίνουν τη γλώσσα τους σε σχολεία και η αγροτική μεταρρύθμιση του 1917 ιατέστρεψε πλήρως τους κτηνοτροφικούς συνεταιρισμούς τους (τσελιγκάτα). Πολλές "ελληνικές" δημοτικές τραγούδια είναι έδιοποιημένα βλάσια η τσάμινα (αρβανίτικα) τραγούδια.

Οι Αρβανίτες της Αττικής, Βοιωτίας, Πελλοπονήσου, Εύβοιας και των νησιών του Σαρωνικού (η Αθήνα το 1830 ήταν μια μικρή ελληνική ιωμόπολη 10.000 κατοίκων σε αλβανική περιφέρεια) μπορεί να ενσωματώθηκαν αρκετά εύκολα αποκτώντας πρόσβαση στα καταπλεστικά δργανά του Κράτους αλλά ακόμη και το 1900 υπήρχε νόμος που απαγόρευε στους κατοίκους των Μεσογείων να φοράνε τις "εθνικές" φορεσιές τους και να χορεύουν τους χορούς τους. Η φουστανέλλα ήταν η "εθνική" φορεσιά των Αλβανών!

Οι σλαβομακεδόνες, που τρόπος κοινωνικής τους οργάνωσης ήταν η "ζάντρουγκα" ("πατριά"), διαλέθηκαν κοινωνικά, διπλανούσας το Ελληνικό Κράτος, μετά την αγροτική μεταρρύθμιση του 1917. Οσοι δεν διώχτηκαν με τη βία προς τη Βουλγαρία αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν προς το Καναδά και την Αυστραλία. Αυτοί που απέμειναν στην Ελλάδα μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο εξοντώθηκαν με λόσσα από τον Εθνικό Στρατό.

Οι τούρκοι της Διθράκης εξαιρέθηκαν από την ανταλλαγή πληθυσμών που προέβλεπε η Συνθήκη της Λωζάνης. Μεγάλο μέρος των κτημάτων τους το άρπαξε, με διάφορους τρόπους, το Ελληνικό Κράτος, απαγορεύοντας τους ταυτόχρονα την απόντηση νέων τέτλων έδιοικτησίας. Αποτελούν σήμερα τους φτωχότερους ανθρώπους στην Ελληνική επικράτεια, στερούνται βασικών ανθρώπινων δικαιωμάτων, ενώ από το 1955 το Κράτος τους απαγορεύει να αυτοχαρακτηρίζονται "Τούρκοι". Από το 1961 έχουν "εξαφανιστεί" από τις Εθνικές Απογραφές!*

Για τη Κρατική τάξη η πιθανότητα αύτονομης ανάπτυξης των τοπικών κοινοτήτων μέσα σ' ένα πλαίσιο δι-εθνικών πολιτιστικών αλληλεπιδράσεων, που επι αιώνες βρισκόταν σε εξέλιξη ανάμεσα στούς λαούς των Βαλκανίων, αποτελούσε εκ των πραγμάτων άρνηση της εξουσίας της και έπρεπε πάση θυσία να καταστραφεί. Ο εποικισμός των βόρειων περιοχών του Ελληνικού Κράτους από 1.000.000 ξεριζωμένους Έλληνες μικρασιάτες πρόσφυγες το 1922, βοήθησε δυστοπικά τη διάδοση της νεοελληνικής εθνικής ιδεολογίας. Εγκαθιδρύθηκαν ελλήνικα σχολεία δύο οι διασκορπισμένες φευτοθεωρίες αλλα παπαρηγδπουλος, περί "παραγνωρισμένης ενότητας και συνέχειας του Ελληνικού πολιτισμού διαμέσου των αιώνων", σκοπός είχαν ν' αποκρύψουν *

Μέσα στα πρόσφατα σχέδια του Κράτους εναντίον τους είναι άλλοι ωστης πληθυσμιακής σύνθεσης (άρα και των εκλογικών αποτελεσμάτων) της Ροδόπης, "δια της εγκαταστάσεως Ποντίων προσφύγων" σε ιλευμένη δική τους γη.

την οδύνη της καταστροφής της ζάντρουγκα, του τσελιγνάτου, των εβρατίων γειτονίων ακόμη και των ελληνικών κεφαλοχωρίων. Γιατί, ας το υπογραμμίσουμε, το Εθνικό Κράτος φτιάχτηκε πάνω στα ερείπια του πολιτισμού και της κοινοτικής οργάνωσης ΟΛΩΝ των λαών που κατέφερε να εγκλωβίσει στην επικράτειά του. Ενέργειες δπως η εκβολή δλων των ονομάτων σλαβικής, αλβανικής και τουρκικής προέλευσης απ' τα χωριά της Ρουμελης το 190 και 200 αι., η ο κατακερματισμός της γης μετά το 1917 και ο εκχρηματισμός της γεωργικής παραγωγής (η ενσωματωσή της δηλαδή στο άρτι αναδυόμενο καπιταλιστικό σύστημα), η η βίαιη στρατιωτική διάλυση της ελληνικής αυτόνομης Ικαριακής πολιτείας το 1913, δεν έχουν παρέ διαφορετικές διφειρές μιας μακρόχρονης ιστορικής διαδικασίας υπαγγής της υπαίθρου στην εξουσία της εν Αθήναις εγκατεστημένης Κρατικής τάξης.* Η 16η πρέπει επίσης να θεωρηθεί ως διαδικασία οργάνωσης της φαινομενικότητας στη σύγχρονη Ελλάδα και η "ελληνοχριστιανική" δεολογία, αυτό το έκτρωμα της Ιστορίας, η πρώτη θεαματική εκδοχή της.

Μέσα α' αυτές τις ιστορικές συνθήκες η σημασία της αποτυχίας της επεντατικής πολιτικής του Ελληνικού Κράτους στη Μικρασία, πολιτική που ευνοήθηκε από τη νέα της Αντάτη κατά το Α' Παγκόσμιο Πόλεμο (και που πολλοί ιστορικοί παρουσιάζουν σαν "αναγκαία" λόγω του άγριου διωγμού που υφίσταντο οι ελληνόφωνοι της περιοχής από τους Τούρκους) μειώθηκε αισθητά από την επιτυχία μαντρώματος ενδές μαστίκού λαών και κοινοτήτων στα δρια αυτού, που από τότε ως σήμερα, οι κυβερνήτες μας ονομάζουν-δχι αδικαιολόγητα- "πατρέδα" τους.

* Οπως παρατηρεί και ο Εμμάνουελ Βαλλερστάιν, "τα Κράτη έχουν συμφέρον να υπάρχει διοικητική ομοιομορφία που αυξάνει την αποτελεσματικότητα της πολιτικής τους. Ο εθνικισμός είναι η έκφραση, ο κινητήρας και η συνέπεια μιας τέτοιας ανάγκης για ομοιομορφία στο εσωτερικό του Κράτους" ("Η δημιουργία των λαών: ρατσισμός, εθνικισμός, εθνότητα", Πολέτης, τεύχος ΙΟΖ). Ταυτόχρονα, μέσα στα πλάνα της εμπορευματικής διαδικασίας που κυριαρχείται σε μεγάλο βαθμό απ' το Κράτος, αυτό προσπαθεί να διατηρήσει και ν' αναπαράγει ορισμένες "εθνικές ομάδες" που προορίζονται για τις "κατώτερες" εργασίες και χρησιμοποιούνται συνήθως σ' αντιπαράθεση με τη πλειοφηφούσα "εθνική ομάδα" που υποτίθεται ότι τυγχάνει καλύτερης μεταχείρισης. Στην Ελλάδα αυτό συνέβη και συμβαίνει με τους Πακιστανούς, τους Πολωνούς, κ.α.

Τό δεύτερο ερώτημα ακριβώς μετά τη παρεμπόδιση του ευρκικού επεκτατισμού είναι το ακόλουθο: πώς θα τείσθει ο ίδιος ο ελληνικός λαός για το πραγματικό και ηλεκτρονικό κίνημα, προτύ το πληρύσει ακριβά!

Γ. Καραμπελιάς
"Κράτος και κοινωνία στη μεταπολίτευση"

Η Κρατική τάξη είχε πάντα στην υπηρεσία της διανοούμενους δλων των ιδεολογικών χρωμάτων, Κρατικούς υπαλλήλους, που προσφεραν "υπεύθυνα" φευδή επιχειρήματα για τη δικαιωση της ύπαρξης του Εθνικού Κράτους. Από τον Δ.Βυζαντίο και τον "Ιωνα Δραγούμη ως τον Χ.Γιανναρά, τους εκδότες του "Δαυλού" και τον Γ.Καραμπελιά, τέποτα στην ουσία δεν αλλάζει εκτός από λεπτομέρειες.

Ο "Ιων Δραγούμης μίλησε για λογαριασμό δλων των ανωτέρω διανοουμένων και πολύ περισσότερων ακόμη, δταν έγραψε για τα ΙΔΑΝΙΚΑ:

"Το ιδανικό είναι ήδη πλατωνικό, όσως είναι η ίδη α του Πλάτωνα. Οι δυνατότεροι άνθρωποι μπορούν και ήδη ουν τις ορμές και τις ανάγκες τους ιδανικά, οι δυνατότεροι είτε στη θέληση είτε στο νου είτε και στα δυσ μαζί. Ζουν χαμένοι και υπερνιούνται από την δυνατότης οι βιοπαλαιστές, υπόλληλοι, εργάτες, ο λαός, οι σκλάβοι δλοι. Το "εθνικό ιδανικό" δε πάει να πη πώς το έχουν δλα τα άτομα του Εθνους, μα ήποιοι λέγοι, που αντιπροσωπεύουν και τους δλους, ορίζοντάς τους. Και η έννοια "σοσιαλιστικό ιδανικό" δε προϋποθέτει πως το έχουν δλα τα άτομα μιας τάξης κοινωνικής, μα ήποιοι λέγοι που γίνηκαν σα νεύρα των δλων. Αυτό οι λέγοι, δποιο ιδανικό και να έπλασαν, βαστούν μέσα τους συνειδητό εκείνο που ο λαός [υποτίθεται] το έχει ασθνειδο ή υποσύνειδο, τη φιλοπατρία[αποκλειστικότητα των ελλήνων], την παράδοση, τη συντηρητικότητα, τα περασμένα, τις οικονομικές ανάγκες, τις μελλούμενες αλλαγές, τις αρπακτικές ή τυρρανικές ορμές [αποκλειστικότητα των τούρκων] ή τη θανατερή τη κούραση [ή ο, τι δήποτε δλλο συμφέρει το διανούμενο να πιστεύει]. Και δλοι αυτό οι λιγοστοί έχουν, κοντά στα δλα τους ιδανικά, και το ιδανικό να ορίζουν ανθρώπους. Αυτό μάλιστα είναι τόσο δυνατό! μέσα τους, ώστε τα δλα ιδανικά, που μπορούν και πλάθουν, τα μεταχειρίζονται για μέσα και σαν δργανα για να ορίζουν τους ανθρώπους. Άν η πάλη ή ο πόλεμος, που φέρνουν τα ιδανικά που συναρπάζουν τις μάζες, είναι πάντα αιτία για πρόδοτο της ανθρωπότης, επειδή αινούριζει ήδη ανθρώπινη [!] ιδιότητα, και ήδη αξιοσύνη, δε το ξέρει ο Αλέξης[ο ήρωας του βιβλίου], ούτε παραδέχεται πως το ξέρει κανένας. Ξέρει μονάχα πως ο πόλεμος και το πάλαι μα αλλάζουν τους ανθρώπους

και μεταποίησουν τη κοινωνική ιεροροπία [προς διφέλος του Κράτους, πολιτικής ένωσης της "φυλής"]. Είναι και βέβαιος πως ο ίδιος το ήθελε να δη συνταραγμένη τη κοινωνία σμένη λιμνοθάλασσα της Ρωμιοσύνης, μα συνταραγμένη σύσσωμη σε εθνικούς αγώνες*. Άντε καί σε κοινωνικούς αγώνες, αρκεί δπως λένε σήμερα οι οικολόγοι, συντονισμένοι με τους δεξιούς τους "σοσιαλιστές" και τους μετανοημένους σταλινικούς, να πει σθούμε δτι "το κοινωνικό αίτημα ταυτίζεται με το εθνικό".

Η "εθνική συνείδηση" δεν ήταν τους δύο τελευταίους αιώνες τέποτε άλλο από συνείδηση υπηκόων, συνείδηση μάζας, φενακισμένη αντίληψη των πραγμάτων κοινωνιών αντιθέσεων. Η σημερινή εθνική γραφειοκρατική-διευθυντική τάξη (της οποίας οι διανοούμενοι αποτελούν μόνο ένα τμήμα) εξακολουθεί να καλλιεργεί, μέσω του εκπαιδευτικού συστήματος, του στρατού και των μέσων μαζικής ενημέρωσης, αυτή τη μορφή φευδούς συνείδησης, γιατί επιζητεί να κατακτήσει μια δυο το δυνατόν καλύτερη θέση στον ανανεωμένο αξονικό καταμερισμό εξουσιών, που πρωθείται στα πλαίσια του αναγγελόμενου υπερεθνικού ευρωπαϊκού Κράτους. Ένα "ισότιμο" διεθνές εξουσιαστικό-εμπορευματικό σύστημα, έτσι δπως υπάρχει στα μυαλά ορισμένων καλοθελητών, δεν είναι παρά μόνο. Τα Εθνη-Κράτη και το ιεραρχικό διακρατικό σύστημα είναι εδώ, και θα εξακολουθούν να υπάρχουν για πολύ καιρό ακόμα. Ποτέ μια εξουσιαστική ιδεολογική πρακτική δεν εγκαταλείπει το προσκήνιο της ιστορίας προτού εκπληρώσει δλες τις δυνατότητες που περικλείει μέσα της και αν οι κοινωνικοί δροι της ποιοτικής μεταβολής της δεν έχουν σχηματιστεί επαρκώς. Όταν δημιουργείται η ιστορική στιγμή αυτής της μεταβολής που οι ελληνόπληκτοι θ' αναγκαστούν να δουλεύουν, μέσο στην Ελλάδα, στα εργοστάσια και τα γραφεία άγγλων, βιολγαρων ή τούρκων αφεντικών, θά δελα να μουν από μια μεριά να δω τις φάτσες τους! Ναι, Μαρξ, ο καπιταλισμός είναι μερικές φορές "προοδευτικός"! Τα εθνικιστικά βλακόμουτρα θ' αναγκαστούν να παρα μερίσουν το σωβινισμό τους για να μη χάσουν την ευκαιρία ν' αποκτήσουν σε φτηνή τιμή το τελευταίο μοντελάκι της Citroen !

V

Είναι ευνόητο δτι οι παραπάνω σημειώσεις σε καμιάν περίπτωση δεν εξηγούν επαρκώς το σχηματισμό του Εθνικού Κράτους και της "εθνικής συνείδησης" στην Ελλάδα. Θά δελα απλώς να χω την προσωπική Ιανοποίηση δτι κένησα το ενδιαφέρον ενός μικρού αριθμού αναγνωστών α' ένα τόσο περίπλοκο και σημαντικό, πιστεύω, ζήτημα. Όποιος γράφει χρησιμοποιώντας τέτοιες σύνθετες έννοιες δπως "λαϊς" ή "γλώσσα" δεν επιτρέπεται να είναι απλουστευτικός. Μακάρι να βρεθούν σύντροφοι, πιο *

* Ιωνος Δραγούμη, ""Οσοι ζωντανοί", 1933. Τα σχόλια[...] είναι φυσικά δικά μου.

υπομονετικοί και φιλεργατικοί από μένα, που θα τολμήσουν να ερευνήσουν σε βάθος τη Βαλκανική Ιστορία των τελευταίων αιώνων και να εξάγουν τα σωστά συμπεράσματα. Λέγα Ιστορία εγχειρίδια θα βρουν βοηθό τους σ' αυτή την προσπάθεια. Η Ιστορία έχει γραφτεί μέχρι τώρα, κυρίως, απ' τα τσιράκια του Κράτους.

Τελειώνοντας, δύνω ένα σύντομο βιβλιογραφικό οδηγό. Αποτελείται απ' ότι πιο ενδιαφέρον κατάφερα να βρω πάνω στα θέματα που άγγιξα στις προηγούμενες σελίδες. Τα κάτωθι βιβλία ή άρθρα σε καμιά περίπτωση δε πρέπει να θεωρηθεί ότι είναι γραμμένα από "αυθεντίες". Η "αυθεντία" είναι ένας βολικός εξουσιαστικός μύθος.

Λαζανάρη 4/90

Α. Για το σχηματισμό των Εθνικών Κρατών στην Ευρώπη και γενικότερα τη νεώτερη ευρωπαϊκή Ιστορία:

1. "Η μεγάλη Γαλλική επανάσταση" -Πιέτρο Κροπότκιν.

2. "Αλληλοβοήθεια" -Πιέτρο Κροπότκιν.

3. "Κρατισμός και Αναρχία" -Μιχαήλ Μπακούνιν.

4. "Εθνικοί σμόδες και Πολιτισμός" -Ρούντολφ Ρόκερ.

5. "Η γένεση του ολοκληρωτικού" -Κώστα Παπαϊωάννου.

6. "Το Εθνικό Ζήτημα και η Σοσιαλδημοκρατία" -Όττο Μπάουερ.

7. "Φυλή, έθνος, τάξη: οι αμφίβολες ταυτότητες" -Μπαλιμπάρ/Βαλλερστάιν

Β. Για την ελληνική επανάσταση και Ιστορία του Ι9ου αι.:

1. "Ρήγας Φεραίος και Βαλκανική Ομοσπονδία" -Γιάννη Κορδάτου.

2. "Η Κοινωνική σημασία της ελληνικής επανάστασης" -Γιάννη Κορδάτου.

3. "Ο εσωτερικός αγώνας" -Τάκη Σταματόπουλου.

4. "Το πέρασμα από τη φεουδαρχία στο καπιταλισμό" -Π. Αγιάνογλου.

5. "Η Ελλάδα, η Τουρκία και το Ανατολικό Ζήτημα" -Μαρξ/Ένγκελς.

Ενδιαφέροντα, επίσης, ντοκουμέντα περιέχει το σχολικό εγχειρίδιο "Θεματα Ιστορίας από τις πηγές".

Γ. Για τις Βαλκανικές αγροτικές κοινότητες:

1. "Αγροτικά" -Κώστα Καραβέδα.

2. "Οι Βαλκανικοί από το 1453" -Λ. Σ. Σταυρίανος.

3. "Η οικονομική δομή των βαλκανικών χωρών (15ος-19ος αι.)" -συλλογικό έργο.

Ενδιαφέρουσες, επίσης, μελέτες περιλαμβάνονται στο κατώλογο των εκδόσεων του Εθνικού Κέντρου Κοινωνικών Ερευνών.

Δ. Για το "εθνικό ζήτημα" στα Βαλκάνια και τους λαϊκούς πολιτισμούς:

1. "Επί της δομής του νεοελληνικού Κράτους" - Γ. Κακλαμάνη.

2. "Εθνικοί σμόδες και κομμουνισμός στη Μακεδονία" -Ευάγγελου Κώφου.

3. "Η Κρητος, το εθνικό και ο εθνικός σμόδες" - ανώνυμος.

4. "Μειονότητες: η Έλλη Ελλάδα" -Ελευθερίας Παναγοπούλου, Σχολιαστής 76

5. "Παράδοση ανταρσίας και λαϊκός πολιτισμός" -Στάθη Δαμιανίου.

Μπορεί να είναι να συμβουλευτεί, επίσης, άρθρα σε παλιότερα τεύχη, του "Σχολιαστή", των "Τετραδίων" και του "Δαυλού", έχοντας πάντα υπόψιν τον ότι το ζήτημα των εθνικών, αλλά και θρησκευτικών, "μειονοτήτων" είναι θέμα ταμπού στην Ελλάδα και πολλά στοιχεία από τα αρχεία της αστυνομίας, του στρατού, της εκκλησίας και των υπουργείων είναι απρόσιτα.